

andet Thing. Dersom der her var Spørgsmaal om et privat Lovforslag, saa erkjender jeg fuldelig, at Ministeren under visse Omstændigheder strax kunde have Søjle til at møde det med en bestemt afvisende Erklæring. Naar der derimod er Spørgsmaal om et Regjeringsforslag, saa er det Ministeren, der kommer til Thinget, og det er Thinget, der har at svare paa det Forslag, der kommer fra Ministeren, det er Thinget, der har at sige Ja eller Nei; men det vilde være at vende Forholdene om paa en libet naturlig Maade, dersom det allerede nu uden nogen alvorlig Forhandling fra Ministerens Side skulde kunne erklæres, hvorvidt Regjeringen maatte ville sanctionere det Lovforslag, der tilsidst maatte blive vedtaget af Rigsdagen. Tænkende Tilfælde har Ministeren end ikke søgt at oplyse Udvalget om de Grunde, der skulde fremkalde en saadan endelig Optædning. Jeg forstaaer derfor heller ikke, hvorledes der skulde være nogen Sammenhæng mellem de to forskjellige Ting, som den ærede Justitsminister har villet bringe i Forbindelse med hinanden, nemlig en vis formel Omsætning af Capitlerne, hvortil, som det har været mig hjært at høre, ogsaa det ærede 2det Medlem for 1ste Kred (Madvig) har sluttet sig, hvad dets store Træl angaaer, og de to enkelte Paragrapher, om hvis Optagelse eller Ikke-Optagelse der her er Spørgsmaal. Der er ingen indre Sammenhæng mellem disse to Ting, idetmindste har jeg ikke hørt, at den ærede Minister angav nogen saadan, og jeg kan ingenlunde see den. Jeg skal altsaa afvente, hvilken Sammenhæng der kan paavises imellem disse to Spørgsmaal; saalænge en saadan ikke er paavist, vil jeg holde mig til, at den ikke eksisterer, og jeg skal altsaa blive staaende blot ved selve disse Paragrapher, hvis Udelælselse Udvalget foreslaaer, og navnlig ved den Paragraph, paa hvilken den ærede Justitsminister synes at lægge meest Vægt, nemlig § 79. Vi maage altsaa noget nærmere undersøge de Grunde, hvorpaa Ministeren har villet støtte denne Paragraphs Vedligeholdelse. Den ærede Minister henholdt sig i saa Henseende til de Motiver, der findes i Lovudkastet, og meente, at efterat denne Paragraph engang var foreslaaet, kunde man ikke lade den falde. Dette Sidste for-

staaer jeg nu slet ikke. Søvrigt maag jeg tillade mig at bemærke, at denne Paragraph er kommen ind i Commissionsudkastet paa et meget seent Stadium. Forhandlingerne i den første Commission, som har været nedsat i denne Sag, kjendte jeg af umiddelbar Deeltagelse, om ikke til Slutningen, saa dog temmelig langt hen i dens Virksomhed, og jeg er i Besiddelse af dens endelige Udkast; men denne Commission har aldeles ikke foreslaaet en saadan Paragraph. Hvad den anden Commission angaaer, saa veed jeg, at den var i det Væsentlige færdig med sit Udkast, uden at have vedtaget en saadan Paragraph; det var en Leilighedsparagraph, som kom ind udefra i det sidste Dieblif. Jeg kjender Anledningen til den, men finder det ikke passende at indlade mig derpaa; men, som sagt, det var en Leilighedsparagraph, som kom ind i det sidste Dieblif. Efter den Gang, Sagen har taget, maag jeg det tilstaae jeg beklage, at den ærede Justitsminister ikke har gennemgaaet Udkastet noget nærmere, før end det blev forelagt; jeg er overbevist om, at dersom han havde gennemgaaet det nøiere, vilde han selv have strøget denne Paragraph, thi han vilde uvilkaarligt have følt, at denne Leilighedsparagraph ikke længere passede. Han vilde maastee have følt det netop ubehageligt at forhandle om den, og det kunde være sparet, naar en saadan Prøvelse havde fundet Sted, thi jeg holder mig forvisset om, at hvis Justitsministeren dengang havde kjendt Sagens Sammenhæng, saa vilde han ikke have optaget Paragraphen. Dette kan jo modsiges — naturligtvis — der kan intet Bevis føres herfor, men jeg troer det fuldt og fast. Det er altsaa min Hovedindvending mod denne Paragraph, at man i en almindelig Criminallov ikke skal optage en Leilighedsbestemmelse. Er der virkelig saadanne særegne Omstændigheder tilstede, som gjøre en sliq. eiendommelig Straffebestemmelse nødvendig, en Straffebestemmelse, der i den Form og det Omfang, hvori den her er foreslaaet, ikke har nogen Hjemmel i den gjældende Ret — er der særegne Omstændigheder, som nødvendiggjøre en saadan Tilfældighedslov, nu vel, saa bevise man dem, saa bringe man, støttet dertil, et Lovforslag ind; saa er dette særlige Forslag